

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **V. B.**,
bytem [adresa],
zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem,
se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, čj. 1027/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo na náhradu nákladů řízení**.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 9. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, čj. 1027/2019-160-SPR/3 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 13. 9. 2017, čj. MHMP 1447503/2017, o zamítnutí námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v evidenční

kartě řidiče a o potvrzení provedeného záznamu 12 bodů ke dni 6. 2. 2017 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Žalobce se domáhá rovněž zrušení Prvostupňového rozhodnutí soudem.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 7. 2019.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v úvodu odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh správního řízení. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně jako příslušný orgán, který vede registr řidičů, doručil dne 27. 2. 2017 žalobci dle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Zároveň žalobce poučil, že proti provedení záznamu může podat námitky. Žalobce podal blíže neodůvodněné námitky dne 3. 3. 2017, čímž byl přerušen běh doby pro pozbytí řidičského oprávnění.
5. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí dále uvedl přehled rozhodnutí o přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit a v jejichž důsledku dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.
6. Na žádost žalobce bylo správní řízení o námitkách přerušeno v době od 21. 3. do 11. 8. 2017, když žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil dne 31. 7. 2017. Prvostupňovým rozhodnutím pak byly námitky žalobce jako nedůvodné zamítnuty. Žalobce podal proti němu včas odvolání. V další části odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný odvolací námitky zrekapituloval (jednotlivé přestupky rozdělili žalobce do tří skupin: A, B a C), přičemž samotná argumentace žalovaného k odvolacím námitkám je uvedena na str. 6 až 9 Napadeného rozhodnutí.
7. S odkazem na § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně, který vede registr řidičů, provedl záznamy na základě oznámení o uložených blokových pokutách s tím, že se jedná o jeho zákonnou povinnost, kdy mu nepřísluší posuzovat, zda rozhodnutí o přestupku (vč. uložených blokových pokut) byla nebo nebyla vydána v souladu s právní úpravou. Podle žalovaného nepřísluší správnímu orgánu prvního stupně ani úvaha o tom, zda stanovený počet bodů zaznamenaná či nikoli, protože musí provést záznam tak, aby odpovídal oznámením o uložených pokutách nebo rozhodnutím.
8. Dále žalovaný potvrdil, že v Prvostupňovém rozhodnutí byly uvedeny všechny přestupky, jichž se žalobce dopustil, a o kterých bylo příslušnými orgány pravomocně rozhodnuto, přičemž všechny byly s žalobcem řešeny v blokovém řízení. Rovněž v něm byl dle jeho názoru uveden správný počet bodů, který je podle přílohy zákona o silničním provozu za tyto přestupky řidiči zaznamenáván. Zároveň žalovaný zdůraznil, že podstatou řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče je posouzení, zda byl správně proveden záznam bodů v registru řidičů, a to na základě způsobilých podkladů, a zda nedošlo k pochybení při zaznamenávání bodů ze strany samotného registru řidičů.
9. Žalovaný odmítl výklad žalobce předestřený v odvolání, že měl oznámení o pokutách porovnat s jednotlivými pokutovými bloky. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která odlišuje argumentaci relevantní pro řízení o přestupku od námitek v řízení o záznamu bodů, žalovaný uvedl, že nikoli vždy, ale pouze ve specifických případech je povinností příslušného správního orgánu vyžádat dotčený pokutový blok.

Takovým případem je situace, kdy účastník řízení namítá konkrétní okolnosti zpochybňující závěry plynoucí z blokového řízení. Žalovaný přitom zdůraznil, že žalobce v námitkách žádné takové konkrétní okolnosti neuvedl, správní spis naopak doplnil o kopie příslušných pokutových bloků a sdělení policejních orgánů o provedení skartace některých bloků. Podle žalovaného žalobce nezpochybnil samotné spáchání přestupku, ale rozporuje toliko „*obsah, náležitosti a shodnost jednotlivých bloků a jim odpovídajícím oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení*“. Žalovaný však žádnou neshodu mezi pokutovými bloky a oznámeními o uložení pokut neshledal.

10. Jestliže žalobce namítal absenci povinných údajů na pokutovém bloku, žalovaný konstatoval, že stejně jako správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že jde o pravomocné rozhodnutí o přestupku, které nebylo příslušným orgánem zrušeno, a to ani k případnému podnětu žalobce v přezkumném řízení. Po přezkoumání spisového materiálu neměl žalovaný ani žádné pochybnosti o tom, že by k vytýkaným jednáním, za něž byl žalobce v blokovém řízení postižen, nedošlo.
11. Pokud jde o skartaci některých pokutových bloků a námitku, že neexistuje jediný závazný doklad, na jehož základě byl záznam bodů proveden, žalovaný opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že i při skartaci bloku může pouhé oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení postačovat pro záznam bodů, není-li jeho obsah, pokud jde o samotné postihované jednání, včas zpochybněn. Pasivitu žalobce v řízení o přestupku (tj. nezpochybnování vytýkaného jednání) nelze dle žalovaného napravovat v řízení o záznamu bodů, kde nadto žalobce opět nepřinesl žádné konkrétní tvrzení a důkazy vedoucí k závěru, že by se nedopustil přestupků kladených mu za vinu.
12. K námitce žalobce, že nebyl respektován názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, žalovaný uvedl, že by se tak mohlo stát jen v případě úzkého a účelového vytržení z kontextu relevantního rozsudku, naopak správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali ve shodě s judikatorními závěry.
13. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uzavřel, že správní orgán prvního stupně rozhodl správně a v souladu s právní úpravou. Současně připomněl žalobci povinnost odevzdat řidičské oprávnění v souladu s § 123c odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu.

III. Žaloba

14. Žalobce předně v žalobě vysvětlil, že ve svém podání ze dne 3. 3. 2017 námitky proti záznamu bodů nespecifikoval, neboť neměl v té době k dispozici dostatečné informace. Teprve po seznámení se s podklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy zjistil, že tyto tvoří jen oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, se žalobce pokusil (dle jeho slov namísto správního orgánu) obstarat dotčené pokutové bloky. Zjistil přitom, že čtyři pokutové bloky byly již policejními orgány skartovány (příslušná oznámení policejních orgánů o této skutečnosti přikládá k důkazu). Nebylo tak podle něj možné posoudit soulad oznámení o uložení pokuty s těmito pokutovými bloky.
15. Žalobce argumentoval tím, že i když se záznam bodů provádí na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek, je primárním zdrojem informací pro toto oznámení, a tedy podkladem pro záznam bodů, rozhodnutí v blokovém řízení, tj. pokutový blok. Oznámení podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je dle jeho názoru pouze úředním záznamem, resp. určitým „neformálním sdělením“, které samo o sobě nemá žádné právní účinky. Pokud žalobce namítal, že se inkriminovaných přestupků

nedopustil nebo že byl potrestán za jiný přestupek, nelze bez ověření obsahové správnosti oznámení námitku přesvědčivě vyvrátit [žalobce poukazuje na zásadu materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“)]. Takové ověření, resp. vypořádání námitky bylo dle žalobce možné jen při obstarání podkladových pokutových bloků.

16. S odkazem na příslušná ustanovení správního řádu ohledně způsobu hodnocení důkazů žalobce dovodil, že pro správní orgány je závazný pouze pokutový blok jakožto pravomocné rozhodnutí, o závaznosti oznámení o uložení blokové pokuty není v zákoně o silničním provozu, ani jiném právním předpisu žádná zmínka, jde tedy o pouhé sdělení, resp. úřední záznam. Tento závěr žalobce podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76. Žalobce sice připustil, že úřední záznam může být v určitých případech dostatečným podkladem pro záznam bodů, avšak nikoli tehdy, pokud s ohledem na konkrétně vznesené námitky lze pochybovat o správnosti jeho obsahu.
17. Žalobce se měl v rámci vyjádření k podkladům Prvostupňového rozhodnutí obsáhle vyjádřit ke skutečnosti, že čtyři podkladové pokutové bloky byly skartovány. Poukázal na to, že z § 6 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 259/2012 Sb.**“), vyplývá, že skartační lhůta každého dokumentu se odvíjí od jeho obsahu s ohledem na možnost uplatnění práv a povinností vzhledem ke skutečnostem obsaženým v tomto dokumentu, přičemž tuto námitku zopakoval a rozvedl i v odvolání. Podle žalobce správní orgán prvního stupně tuto jeho námitku přešel prakticky bez povšimnutí s tím, že jen obecně uvedl, že zákonným podkladem pro záznam bodů je oznámení o přestupku, přičemž z judikatury dle správního orgánu vyplývá, že nestačí pouhé tvrzení řidiče, že se přestupku nedopustil, ale je třeba, aby uvedl i další skutečnosti konkretizující toto tvrzení. Žalovaný, v reakci na stejnou námitku uplatněnou v odvolání, doplnil vedle odkazu na právní názor Nejvyššího správního soudu, že skartaci bloků nelze klást žalobci za vinu, přičemž ale zároveň dodal, že do doby jejich skartace žalobce neuplatnil takové námitky, které by odůvodňovaly vyžádání pokutových bloků, tedy jejich zachování. Tím byla žalobci podle jeho názoru skartace pokutových bloků policejními orgány fakticky k tíži kladena.
18. Žalobce zdůraznil, že dokud nebyl vyrozuměn, že mu určité body byly zaznamenány, neměl žádný důvod pokuty uložené v blokovém řízení zpochybňovat. O zápisu bodů v bodovém hodnocení měl být vyrozuměn teprve po dosažení 12 bodů v roce 2017, ačkoliv rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o více než rok dříve ve svém usnesení (žalobce nesprávně hovoří o „*rozsudku*“, pozn. soudu) ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014 - 55, dospěl k závěru, že každý jednotlivý záznam bodů je nutno považovat za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z toho, že záznam bodů je trestem a § 123f zákona o silničním provozu nestanoví žádnou lhůtu pro uplatnění námitky proti takovému záznamu, žalobce dovodil, že může námitky uplatnit kdykoli, a pokutové bloky tak musí být uchovávány po neomezenou dobu, jelikož „*pouze takto může být zachována skutečná možnost posoudit správnost záznamu bodů, a učinit závěr, zda tento „trest“ byl či nebyl „vykonán“ řádně*“. Předčasnou skartací pokutových bloků byla žalobci dle jeho názoru fakticky znemožněna ochrana jeho práv v řízení o záznamu bodů do registru řidičů a tuto skutečnost mu nelze klást k tíži. Důvodná pochybnost o správnosti záznamu dle žalobce existovala přinejmenším ve vztahu k přestupku ze dne 26. 2. 2009 (zřejmě má jít o datum

26. 12. 2009, pozn. soudu). Za této situace měly správní orgány buď tuto pochybnost vyvrátit (což podle jeho názoru neučinily), anebo dotčené body žalobci z registru vymazat.

19. Žalobce považoval za nepřiléhavou rovněž argumentaci koncentrací řízení, kterou žalovaný uvedl v Napadeném rozhodnutí. Již v řízení před správním orgánem prvního stupně totiž měl žalobce popsat okolnosti přinejmenším přestupku ze dne 26. 12. 2009, které dle jeho názoru jednoznačně a konkrétně (včetně obrazové dokumentace situace na místě spáchání přestupku) zpochybnil, že žalobce byl postižen za přestupek spočívající v porušení zákazové značky B1, tak jak to posléze bylo uvedeno v oznámení o přestupku. Ani jeden ze správních orgánů se však s touto námitkou náležitě nevypořádal, proto považuje žalobce Prvostupňové i Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná, a tudíž nezákonná.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 11. 2019 nejprve rekapituloval průběh správního řízení a následně shrnul žalobní námitky. Dále uvedl, že žalobní námitky jsou stejného charakteru jako námitky odvolací, a proto i jeho vyjádření k žalobě je obdobné odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
21. Žalovaný, stejně jako v Napadeném rozhodnutí, předeslal, že podstatou řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče je posouzení, zda byl správně proveden záznam bodů v registru řidičů na základě způsobitelného podkladu podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu a zda nedošlo k pochybení při zaznamenávání bodů ze strany samotného registru řidičů. Dále žalovaný uvedl, že *„je třeba dále rozhodovat ve věci námitek proti záznamu bodů s přihlédnutím k judikatuře zejména NSS, neboť správní orgán při rozhodování zákon pouze aplikuje, nikoliv vykládá“*. Žalovaný má za to, že Napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil.
22. Žalovaný oponoval názoru žalobce, že podkladem pro záznam bodů je pokutový blok. Z § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu dle něj jasně plyne, na základě jakých podkladů se záznam bodů provede, přičemž není ponechán prostor pro úvahu, co má být takovým podkladem. Zákon přitom oznámení o uložení pokuty za tento podklad podle písmene a) uvedeného ustanovení považuje bez ohledu na to, jaké právní účinky takové oznámení „samo o sobě“ má.
23. Žalovaný připustil, že **pouze v situaci, kdy by takové oznámení bylo zpochybněno, je třeba postupovat v souladu s příslušnou judikaturou**, neboť zákon o silničním provozu situaci, kdy dojde ke zpochybnění oznámení jako podkladu pro záznam bodů, nezná. K řešení otázky, ve kterých případech je třeba vyžádat příslušné pokutové bloky, přitom podle žalovaného existuje bohatá konzistentní judikatura (žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, čj. 9 As 76/2015 - 46, a ze dne 8. 11. 2017, čj. 10 As 3/2017 - 34). Žalovaný měl přitom za to, že v Napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce není potřeba vyžadovat pokutové bloky jako podklad rozhodnutí.
24. K žalobní argumentaci (ne)závazností podkladů podle správního řádu žalovaný dospěl k závěru, že **z § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu bezpochyby vyplývá, že oznámení o přestupku je závazným podkladem pro to, aby příslušný správní orgán po jeho obdržení záznam bodů provedl. Odmítl rovněž důvodnost odkazu žalobce na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76, a to ve světle na něj navazujícího rozhodnutí kasačního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As**

19/2011 - 74. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že příslušná oznámení založená ve spisové dokumentaci nezavdávají žádné pochybnosti o jejich správnosti, řádnosti a úplnosti, které by jakkoliv odůvodňovaly povinnost správního orgánu vyžádat si příslušné pokutové bloky.

25. Pokud jde o skartaci některých pokutových bloků, žalovaný byl přesvědčen o irelevantnosti této skutečnosti, a poznamenal, že „žalobce zvolil procesní taktiku, což je bezesporu jeho právem, kdy se nejprve snaží přesvědčit, že podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče není oznámení, ale samotný pokutový blok, a následně poukazuje na neexistenci těchto podkladů“. K namítanému kladení skartace pokutových bloků za vinu žalobci odkázal žalovaný na právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 As 186/2016 - 39. Zároveň doplnil, že žalobce nemohl důvodně očekávat, že bude kýmkoli informován o tom, že jsou mu zaznamenávány body. O spáchání přestupku a uložení pokuty žalobce vědět musel a jako účastník silničního provozu měl znát zákon o silničním provozu, a tudíž vědět, že za určité přestupky se řidiči zaznamenávají body podle tabulky bodového hodnocení uvedené v příloze tohoto zákona. Stran podmínek skartace podle vyhlášky č. 259/2012 Sb. žalovaný uvedl, že není věcně příslušný na základě vlastní úvahy rozhodovat o tom, po jakou dobu je třeba uchovávat pokutové bloky, resp. po jaké době je možné provést jejich skartaci.
26. Co se týká odkazu žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014 - 55, žalovaný upřesnil, že záznam bodů jím byl označen jako „vedlejší trest“ a toto vymezení bylo Nejvyšším správním soudem učiněno ve vztahu k možnosti uplatnění retroaktivity, co se týče počtu zaznamenaných bodů, s ohledem na změnu právní úpravy v čase. Nic to ovšem nemění na skutečnosti, že některé pokutové bloky byly skartovány.
27. Pokud měl žalobce pochybnosti ohledně spáchání a projednání předmětných přestupků v blokovém řízení, mohl dle názoru žalovaného již v dané době zjistit stav věci na základě záznamu v evidenční kartě řidiče a vyjádřit svůj případný nesouhlas týkající se tohoto záznamu. Do doby, než došlo ke skartaci předmětných pokutových bloků, však žalobce neuplatnil takové námitky, které by odůvodňovaly jejich vyžádání. Žalovaný se pozastavil nad tím, že si žalobce až poté, co mu bylo doručeno oznámení o dosažení 12 bodů, uvědomil pochybnosti ohledně projednání přestupků, které s ním byly řešeny již v roce 2008, tedy před devíti lety. Na základě příslušné spisové dokumentace ani z vyjádření žalobce proto dle přesvědčení žalovaného nevyplývá, že by v případě skartovaných pokutových bloků žalobce inicioval přezkumné řízení, a pokud by tomu tak bylo, tak je zjevné, že příslušné blokové pokuty v přezkumném řízení zrušeny nebyly.
28. K otázce koncentrace řízení pak žalovaný setrval na stanovisku, že žalobce v námitce neuvedl žádné konkrétní tvrzení zpochybňující obsah pokutových bloků a svou nepříliš konkrétní námitku doplnil až v odvolání.
29. Žalovaný v závěru svého vyjádření připustil, že žalobce uvedl „určité zpochybňující skutečnosti, nicméně zpochybnění těmito námitkami samotné přestupkové jednání žalovaný odmítl“, přičemž důvody odmítnutí popsal v Napadeném rozhodnutí na str. 7 a násl. Žalobce podle názoru žalovaného sice některé z důkazů zpochybňoval, avšak dostatečným způsobem neunesl své důkazní břemeno.
30. Žalobce ve své replice ze dne 30. 11. 2019 nad rámec již dříve uvedeného stručně konstatoval, že ve vyjádření žalovaného „lze stěží nalézt jakoukoliv argumentaci, kterou by přesvědčivě oponoval vzneseným žalobním námitkám“. K žalovaným citované judikatuře Nejvyššího správního soudu žalobce podotknul, že závěry, které z ní žalovaný dovozuje, z ní dovodit nelze. Podle přesvědčení žalobce z ní naopak vyplývá, že postup obou

správních orgánů opírající se jen o oznámení o přestupku by byl akceptovatelný toliko za situace, pokud by žalobce tvrdil pouze, že se přestupků nedopustil, avšak na podporu tohoto tvrzení neuvedl žádné další skutečnosti, které by správnost obsahu oznámení (jako jediného dostupného podkladu) zpochybňovaly. Žalobce však prakticky od počátku, kdy se dozvěděl, za co mu byly body zaznamenány, uváděl konkrétní námitky, kterými správnost obsahu některých oznámení a jejich soulad se skartovanými pokutovými bloky zpochybňoval.

31. Žalobce zopakoval s odkazem na zásadu *in dubio mitius*, že skartace některých pokutových bloků v případě, kdy žalobce zpochybňoval záznam bodů na jejich základě provedených, měla být vyhodnocena v jeho prospěch. Připomenul, že na záznam bodů má být nahlíženo jako na trest se všemi s tím plynoucími důsledky.
32. Žalobce rovněž kategoricky odmítl jako nesprávné tvrzení žalovaného, že „*správní orgán při rozhodování zákon pouze aplikuje, nikoliv vykládá*“. Dále, v návaznosti na argument žalovaného, že správní orgány musí postupovat v souladu s judikaturou, připomenul, že v našem právním systému není judikatura považována za pramen práva. Odmítl také, že by zákon o silničním provozu neznal zpochybnění záznamu bodů, poukázal v této souvislosti na § 123f tohoto zákona a podpůrně úpravu ve správním řádu, včetně zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu).

V. Jednání

33. Při ústním jednání konaném dne 5. 10. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a v jejich podáních předestřené skutkové a právní argumentaci.
34. Soud při jednání provedl k důkazu žalobcem předložená oznámení o skartaci 4 pokutových bloků (přípis Obvodního ředitelství Policie Praha I ze dne 27. 3. 2017, čj. KRPA-111819-2/ČJ-2017-001163 a přípisy Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 28. 3. 2017, čj. KRPA-111759-1/ČJ-2017-000007, čj. KRPA-111764-1/ČJ-2017-000007 a čj. KRPA-111769-1/ČJ-2017-000007, a dále fotografii předloženou žalobcem ve správním řízení spolu s jeho vyjádřením ze dne 31. 7. 2017.
35. Soud naopak při jednání nevyhověl návrhu žalobce, který požadoval k provedení důkazu podklady týkající se stanovení místního dopravního značení v ulici Divadelní v roce 2009, neboť nepovažoval skutkové poznatky, jež by případně z provedení předmětného důkazního prostředky vyplynuly, za podstatné pro meritorní posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
37. Hlavní spornou otázkou mezi stranami je, zda byl žalovaný, potažmo správní orgán prvního stupně oprávněn zaznamenat žalobci body v registru řidičů za přestupek projednaný v blokovém řízení, k němuž již neexistuje pokutový blok, a to za situace, kdy žalobce zpochybňoval spáchání předmětného přestupku, jak se podává z oznámení o přestupku. Soud předepisuje, že v případě, kdy by žalobce úspěšně zpochybnil záznam bodů,

byť za jediný jemu přičítaný přestupek, nevznikla by mu zákonná povinnost odevzdat řidičské oprávnění spojená s dosažením 12 bodů v registru řidičů.

38. K uplatněným žalobním námitkám soud v obecné rovině předesílá, že u řady z nich žalobce čerpal z uplatněných odvolacích námitek, které však již žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal, přičemž žalobce na toto vypořádání žalovaného nereflektoval a nyní v žalobě tytéž námitky znovu opakoval, aniž by bral v potaz argumentaci žalovaného k nim.
39. Soud k takto vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
40. Městský soud v Praze se tak žalobním námitkám mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se z níže podrobněji vyložených důvodů v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou již dříve žalovaný uvedl v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
41. V logice uspořádání vznesených žalobních bodů soud předně přistoupil k vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska dalších tvrzených nezákonností a vad řízení. Žalobce přitom namítl, že ani jeden ze správních orgánů se nevypořádal s jeho argumentací, kterou uváděl již v řízení před správním orgánem prvního stupně a následně v odvolání, kdy žalobce měl popsat okolnosti přinejmenším přestupku ze dne 26. 12. 2009, které dle jeho názoru jednoznačně a konkrétně (včetně obrazové dokumentace situace na místě spáchání přestupku) zpochybnily, že žalobce byl postižen za přestupek spočívající v porušení zákazové značky B1, jak to vyplývalo následně z oznámení o přestupku.
42. Soud připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady

skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

43. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaný buď jednotlivě, nebo souhrnně při jejich společných znacích zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
44. Jedinou konkrétněji vymezenou námitkou ke konkrétnímu přestupku (bodovému záznamu), kterou neměl žalovaný, potažmo správní orgán prvního stupně vypořádat, jsou žalobcem tvrzené okolnosti a předložení fotografie (resp. obrazové dokumentace) k přestupku ze dne 26. 12. 2009 spočívajícímu v porušení dopravní značky B1 (zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech). Žalobce přitom své námitky fakticky omezil na obranu, že mu byla pokuta ve skutečnosti uložena za porušení zákazu zastavení (dopravní značka B28, která se v dotčeném místě rovněž nacházela). K tomu však nesnesl žádné další konkrétní relevantní tvrzení, natožpak aby takové tvrzení relevantním způsobem prokazoval. Naopak ve svém vyjádření k podkladům Prvostupňového rozhodnutí připustil, že v daném čase a místě své vozidlo zastavil, a potvrdil, že se na místě dopravní značka, kterou měl podle oznámení o přestupku porušit, nacházela. Proti závěrům správních orgánů, opřeným o oznámení o přestupku ze dne 28. 12. 2009, tak žalobce stavěl toliko vlastní tvrzení o spáchání jiného přestupku, které měl dokládat výhradně fotografií, jež však měla být na stejném místě pořízena později a mělo na ní být zachyceno jiné vozidlo). Po seznámení se s obsahem správního spisu soud zjistil, že jeho obsahem žádná taková fotografie (obrazová dokumentace) není. Z výpisu z informačního systému datových schránek k datové zprávě zaslané právním zástupcem žalobce správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 7. 2017 v čase 21.23:26h však vyplývá, že její poslední přílohou byl soubor „8. fotografie Divadelní ulice.jpg (126,75 kB)“. Ze spisu zároveň plyne, že o necelé dvě minuty dříve, v čase 21.21:50h, doručil právní zástupce žalobce prvostupňovému orgánu obsahově takřka totožnou zprávu, která se lišila jen tím, že neobsahovala přílohu

s uvedenou fotografií. Z tohoto důvodu, zřejmě z nepozornosti, správní orgány žalobcem zmiňovanou fotografii do spisu nezařadily, a tudíž se k tomuto důkazu nevyjádřily s tím, že proti jinak nepodložené námitce žalobce logicky postavily ucelený obsah oznámení o přestupku a odmítly ji. S ohledem na opomenutí správních orgánů stran vypořádání uvedeného důkazního návrhu si soud (s cílem posoudit, zda tato vada měla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí) vyžádal předložení dotčené fotografie za účelem provedení k důkazu při jednání. I po jejím vyhodnocení však musí přisvědčit závěrům uvedeným v Napadeném rozhodnutí, neboť poznatky plynoucí z provedení předmětného důkazního prostředku nejsou ze své povahy v žádném ohledu způsobilé vyloučit ucelenou skutkovou verzi správních orgánů, když fotografie nikterak nedokládá, kde vozidlo žalobce v době spáchání přestupku stálo, přičemž přítomnost značky B1 na místě samém jím není nikterak zpochybněna (žalobce ji naopak potvrdil). Žalobce přitom ve správním řízení nenavrhoval žádné jiné důkazní návrhy na podporu jím předestírané skutkové verze, kterou obecně a paušálně zpochybňoval verzi správních orgánů, ač by v úvahu přicházela například fotografie nejen z místa, ale i z doby spáchání přestupku, kopie pokutového bloku, kterou musel obdržet (podrobněji viz dále), event. svědecká výpověď přihlížející osoby. Soud proto uzavírá, že přes dílčí vadu řízení, které se správní orgány dopustily tím, že do spisu nezařadily a následně nevyhodnotily fotografii předloženou žalobcem k přestupku ze dne 26. 12. 2009, tato vada neměla z popsanych důvodů vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí.

45. S touto výhradou jsou tak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je proto dle soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. K námitce nepřezkoumatelnosti proto zdejší soud obecně uzavírá, že žalovaný své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu; proto tuto námitku neshledává důvodnou.
46. V projednávané věci je rozhodující právní úprava bodového hodnocení uvedená v § 123a a násl. zákona o silničním provozu, zejména pak řízení o námitkách. Podle § 123b odst. 1 a 2 tohoto zákona přitom pro záznam bodů do registru řidičů platí:

„(1) Řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek... anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin... a přestupek... anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

(2) Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek... anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin,... a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno

a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě,

b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo

c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin,

d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.“

46. Z odstavců 4 až 6 uvedeného ustanovení se dále normují následující pravidla:

„(4) Oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 se považují za doručená dnem, kdy je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností obdrží. Není-li rozhodnutí opatřeno doložkou právní moci, považuje se za nedoručené. Místo rozhodnutí lze doručit oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí, které má být doručeno. Neobsahuje-li oznámení podle věty třetí údaje potřebné k provedení záznamu do registru řidičů, obecní úřad obce s rozšířenou působností požádá o doručení rozhodnutí.

(5) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností vydá na žádost řidiče výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení.

(6) Kontaktní místo veřejné správy vydá na žádost řidiče ověřený výstup z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení podle zvláštního právního předpisu.“

47. Z ustanovení § 123c odst. 1, 3 a 5 zákona o silničním provozu, která předvídají dosažení 12 bodů řidičem, plyne pro projednávanou věc toto:

„(1) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

...

(3) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

...

(5) Řidič, který pozbyl odbornou způsobilost podle odstavce 3, je povinen výzvu podle odstavce 3 splnit.“

48. Samotné námitkové řízení je upraveno v § 123f zákona o silničním provozu takto:

„(1) Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

(2) Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

(3) Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

(4) Podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.“

49. Dříve, než soud přistoupí k vypořádání dalších žalobních námitek k věci samotné, považuje za žádoucí předeslat, že podobnými skutkovými okolnostmi a výkladem související právní úpravy, včetně námitek, které nyní uplatňuje žalobce, se již správní soudy nespočetněkrát zabývaly a existuje k nim bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu.
50. Poměrně komplexně shrnul dosavadní rozsáhlé judikatorní závěry druhý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, čj. 2 As 129/2018 - 45, když odkázal na to, že kasační soud „[v] rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, k hlediskům soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů konstatoval, že „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést. [...] Krajský soud s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v případě rozhodnutí vydaných v blokovém řízení lze akceptovat i zkratkovité formulace, přičemž z posuzovaných rozhodnutí jasně vyplynulo, jakého skutku se stěžovatel dopustil a kterou svou zákonnou povinnost porušil. [...] Lze jen stručně uvést, že použití zkrácených označení aplikovaných ustanovení zákona či zkratkovitých popisů skutků, jako je například „jízda na červenou“ nebo „neužil BP“, lze akceptovat, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20)“. Nejvyšší správní soud taktéž odkazuje na svou judikaturu, ze které vycházel v napadeném rozsudku též krajský soud, když dle rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaného pod č. 2145/2010 Sb. NSS „oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení

z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 - 33, konstatoval, že „správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ K nárokům kladeným na pokutové bloky pak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, platí, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.““ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem, pozn. soudu).

51. V pozdějším rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019 - 24, Nejvyšší správní soud dále shrnul svůj dosavadní přístup s tím, že „[v]e své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat výhrady v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103). V řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f zákona o silničním provozu proto nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). Pouze v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103).

Tyto závěry vycházejí z prejudikatury, na kterou odkázal stěžovatel i krajský soud. Konkrétně v odkazovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: „Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní

orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“^{ccc} (obdobně též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, čj. 6 As 252/2018-46).

52. Městský soud v Praze po seznámení se se správním spisem v posuzované věci připomíná, že se žalobce v rámci své právní obrany proti záznamu bodů učiněnému na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu pokusil obstarat pokutové bloky, které představovaly podkladové rozhodnutí pro tato oznámení (v jednom případě navazoval na přestupkové jednání též trestní rozsudek týkající se souvisejícího skutku). Ve čtyřech případech mu přitom policejní orgány odpověděly, že již došlo ke skartaci předmětných pokutových bloků. Soud přitom zdůrazňuje, že žalobce sice v průběhu správního řízení v podstatě paušálně odmítl, že by předmětné přestupky spáchal, resp. spáchal tak, jak je uvedeno v oznámeních, avšak ani v žalobě nijak konkrétně nerozporuje vlastní obsah oznámení o přestupku tím, že by nabízel vlastní verzi skutkových okolností nebo právní kvalifikace jednání, které je mu kladeno za vinu, případně pak podloženou důkazními návrhy. Ani shora připomínané obecné námitky proti přestupku ze dne 26. 12. 2009, omezující se fakticky na důkazně nepodložené tvrzení (žalobcem ve správním řízení navrhovaný a v řízení před soudem provedený důkazní prostředek takovým důkazním prostředkem není – viz výše), že se žalobce měl ve skutečnosti dopustit jiného přestupku, nezaložily důvodné pochybnosti o nesprávnosti obsahu oznámení o přestupku (podrobněji viz výše v bodu 44 tohoto rozsudku). Žalobní obrana se tak fakticky omezuje na otázku, zda bylo možné přičítat mu správními orgány v rámci záznamu bodů k tíži ta jednání, ke kterým již byly pokutové bloky skartovány, a nelze tudíž ověřit správnost informací uvedených v oznámení (žalobce se dovolává zásady *in dubio mitius*).
53. Svě judikatorní závěry, pokud jde o kvalitu, resp. podrobnost a podloženost námitek zpochybňujících oznámení o přestupku, výstižně popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2017, čj. 6 As 245/2016 - 44, když „[v] dalších rozhodnutích (rozsudky ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35) Nejvyšší správní soud upřesnil závěr rozsudku č. j. 5 As 39/2010 - 76 tak, že ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže dojít (bez dalšího, automaticky) vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Konkrétně již v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, na který rovněž v nyní projednávané věci odkázal i městský úřad, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že závěry rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, „nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel na jiném místě nebo že v tu dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho

hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ V tomto rozsudku pak Nejvyšší správní soud shledal, že oznámení, vůči němuž námitky směřovaly, obsahovalo (právě na rozdíl od věci sp. zn. 5 As 39/2010) dostatečné množství údajů, které prokazovaly, že se vymezený přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce.“, přičemž kasační soud dodal: „jak vyplývá z uvedené judikatury, je třeba vždy případ od případu zkoumat, zda pro provedení záznamu bodů postačilo oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgány v daném případě přihlédly ke kvalitě stěžovatelova zpochybňujícího tvrzení i kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (celkem pět oznámení) a uzavřely, že námitkami stěžovatele nebyly podklady pro záznam bodů zpochybněny a nebylo třeba opatřit si i pokutové bloky.“

54. Ve světle uvedeného má pak zdejší soud za to, že žalobce v řízení nenabídl žádnou podrobnější a důkazy podloženou verzi rozhodných skutečností, která by minimálně zavdala důvodnou pochybnost o obsahu oznámení podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, jež sloužila jako podklad pro jeho bodové hodnocení v registru řidičů. Soud přitom ověřil, že všech deset těchto oznámení, která jsou součástí správního spisu (v pravém horním rohu označená čísla 224566/08, 441200/08, 515089/09, 1080948/09, 1116084/11, 618162/12, 1225522/13, 669717/15, 567814/16, poslední je označeno v pravém dolním rohu číslem 221109/17) a obsahově korespondují s výčtem oznámení na str. 2-3 Napadeného rozhodnutí, jsou dostatečně konkrétní a jednoznačná, co do skutku a právní kvalifikaci protiprávních jednání, která jsou žalobci kladena za vinu. Soud souhlasí se žalovaným, že pro případné zpochybňování záznamu bodů v registru řidičů si mohl a měl žalobce předmětné pokutové bloky uchovat. Jak totiž trefně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 - 16: „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného *presumpcí správnosti*. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, [...] neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“.
55. Relevantním je pak pro posuzovanou otázku skartovaných pokutových bloků též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 As 186/2016 - 35, na který

ve svém vyjádření odkazuje též žalovaný a který se týkal případu, v němž stěžovatele zastupoval stejný právní zástupce jako nyní žalobce, kdy osmý senát kasacího soudu dospěl k závěru, že „[v] situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu dovozující, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-47).“ Jak již zdejší soud uzavřel výše, po ověření obsahu oznámení o přestupku založených ve správním spisu, tato oznámení splňují judikatorně vymezené nároky a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů i za situace, kdy některé pokutové bloky již nejsou k dispozici a žalobce obsah oznámení jinými konkrétními tvrzeními a s nimi spojenými důkazními návrhy nezpochybňuje.

56. Z téhož rozsudku Nejvyššího správního soudu se dále podává následující: „[n]ámitka stěžovatele, že jen podpis na pokutovém bloku je důkazem toho, že blokové řízení skutečně proběhlo, není důvodná. Takovým důkazem může být i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nejsou-li pochybnosti o údajích v něm uvedených. V souzeném případě ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nedošlo. Už krajský soud uvedl, že Nejvyšší správní soud na závěry učiněné v rozsudku dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, navázal v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74, ve kterém výslovně uvedl, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního **orgánu** vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Stěžovatelův postup ve správním řízení nezakládal důvod pro vyžádání si dalších důkazů, proto nemůže absence pokutového bloku ovlivnit správnost zápisu bodů za přestupek spáchaný dne 27. 10. 2008. Stěžovateli krajský soud ani správní orgány nekladly za vinu skartaci pokutového bloku. Pouze dospěly k závěru, že i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je dostatečným podkladem pro záznam bodů, což se stěžovateli nepodařilo zpochybnit. Na uvedené nemá vliv to, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení i sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014 pocházejí z jednoho zdroje, stejně jako na tento závěr nemá vliv motivace stěžovatele brojít proti přestupku ze dne 27. 10. 2008 až poté, co zjistil, že pokutový blok byl skartován.“.
57. Za podstatný pro nyní posuzovanou věc pak zdejší soud považuje ještě jeden závěr posledně uvedeného rozsudku, podle něž „[t]ím, kdo tvrdil nesprávnost údajů obsažených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, byl stěžovatel. Důkazní břemeno proto tížilo stěžovatele. Stěžovatel však žádné důkazy, kterými by prokázal, že přestupek nespáchal, nenavrhl. Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), je však nezbytné dodat, že pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením stěžovatele) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37).“.
58. Soud se s těmito, jakož i dalšími výše citovanými judikatorními závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat. Soud ke

stěžejní námitce žalobce shrnuje, že oznámení o přestupku sice nepředstavují správní rozhodnutí, tedy nemají přímý dopad do práv nebo povinností řidičů, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by neměla právní účinky či závaznost. Zákonem předvídané následky působí právě již tím, že je zákon o silničním provozu v § 123b odst. 2 písm. a) výslovně označuje za jeden z podkladů, resp. podmínek pro záznam odpovídajícího počtu bodů v registru řidičů. Při jejich formální i obsahové bezvadnosti, které soud v posuzovaném případě ověřil, a dosažení 12 bodů žalobcem musel správní orgán prvního stupně postupovat tak, jak mu ukládá § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, a vyzvat žalobce k odevzdání řidičského oprávnění. Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí i v řízení o námitkách správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, „aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. V řízení o námitkách však žalobce nedostal požadavkům kladeným judikaturou a nesnesl takové argumenty a důkazy, které by byly způsobilé vyvolat povinnost správního orgánu vypořádat se s nimi věcně tím, že k nim obstará z úřední povinnosti další důkazy na podporu svých závěrů. Tudíž má Městský soud v Praze, na rozdíl od žalobce, za to, že správní orgán prvního stupně i žalovaný dostaly zásadě materiální pravdy plynoucí z § 3 správního řádu.

59. Pokud pak žalobce při ústním jednání poukazoval na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2020, čj. 8 A 61/2017 - 41, je třeba zdůraznit, že v předmětném případě žalobce na rozdíl od nyní posuzované věci ve správním řízení o záznamu bodů v registru řidičů namítal, že se zejména dne 7. 10. 2008 žádného přestupku nedopustil a nebylo s ním blokové řízení ani vedeno, resp. že se přestupku, který měl spáchat dne 7. 10. 2008, nedopustil, vozidlo, ve kterém měl být zastaven, nikdy neřídil a neznal jeho majitele ani provozovatele. V nyní posuzované věci však žalobce v průběhu správního řízení námitky této obsahové kvality nevznnesl, nijak nezpochyboval, že předmětné vozidlo v rozhodné době řídil, resp. na místě odstavil a vyjma doložení shora zmiňované fotografie v rozporu s požadavky kladenými rozhodovací praxí správních soudů v řízení neuplatnil taková tvrzení a důkazní prostředky, které by byly způsobilé vyústit v povinnost správního orgánu vypořádat se s nimi a obstarat z úřední povinnosti další důkazy.
60. Jestliže žalobce namítá předčasnost skartace pokutových bloků v rozporu s vyhláškou č. 259/2012 Sb., soud je přesvědčen o tom, že tato otázka není v dané věci relevantní. Ať již by byly předmětné pokutové bloky skartovány policejními orgány oprávněně či nikoli, nic to nemění na skutečnosti, že z oznámení o přestupku jednoznačně plyne, jakých přestupků se žalobce dopustil, a jaké bodové ohodnocení jim tím pádem přísluší, přičemž obsah těchto oznámení žalobce důvodně nezpochybnil a sám zřejmě nevyužil možnosti si pokutové bloky, které od příslušných policejních orgánů obdržel, ponechat pro účely případného dalšího rozporování bodových záznamů na jejich základě učiněných, které představují nevyhnutelný, zákonem předvídaný důsledek postihu za určité přestupky. Ani v posuzovaném případě ale není skartace bloků kladena žalobci k tíži; soud však neshledává důvod pro aplikaci zásady *in dubio mitius*, neboť skutkový stav má vzhledem k obsahu oznámení a shora popsané nekonkrétnosti žalobcovy obrany za nepochybný.
61. Soud pro úplnost podotýká, že souhlasí s žalobcem v dílčím názoru, podle něž nelze na řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu vztahovat pravidla koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Soud si je sice vědom toho, že ve shora citovaném rozsudku ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 As 186/2016 - 35, vyslovil osmý senát

Nejvyššího správního soudu mimo jiné názor, že řízení o námitkách je ovládáno zásadou koncentrace řízení, neboť je zahajováno na návrh účastníka řízení. Jedná se však jednak o názor vyřčený toliko *obiter dictum* a navíc existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která dospívá k závěru, že řízení o námitkách má povahu řízení vedeného z moci úřední, v němž pro zásadu koncentrace řízení není místo (např. rozsudky ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011 - 87, ze dne 2. 2. 2012, čj. 5 As 93/2011 - 55, nebo ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 102/2013 - 38). Tento závěr nepřímou podporuje též žalobcem zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014 - 55, podle něž je každý záznam bodů v registru řidičů nutno považovat za „trest“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud však zdůrazňuje, že tato jeho shoda s žalobcem v uvedené právní otázce ničeho nemění na tom, že fotografie (obrazová dokumentace), která byla žalobcem v průběhu správního řízení zaslána (ale nevyhodnocena – viz výše) jako důkaz proti přestupku ze dne 26. 12. 2009, byla předložena již správnímu orgánu prvního stupně v rámci vyjádření k podkladům Prvostupňového rozhodnutí, a tudíž není zřejmé, jaký konkrétní vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí mělo eventuální porušení zásady koncentrace řízení žalovaným.

62. Ze všech uvedených důvodů tedy soudu nezbyvá, nežli žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu